„Megéltem a legtöbbet és a legnagyszerűbbet, az emberi sorsot. Más és jobb nem is történhetett velem." (Márai)

SZÍVÜNKBEN ÉL TOVÁBB

Veres János (1935 – 2016) tanár úrra emlékeztünk szeptember 10-én, az 1962-ben a karcagi Gábor Áron Gimnáziumban végzett IV. A osztály 54 éves érettségi találkozóján.

„Az eltávozottak a leglényegesebbel maradnak velünk; amíg csak élünk, azzal, amivel hatottak ránk."

(Hermann Hesse)

Veres tanár úr életünk meghatározó egyéniségeként alaposságra, érthető, pontos magyarázatra, a mondanivaló logikus kifejtésére oktatta tanítványait. Meglátta, és kereste bennük a többet, az emberit, a képességeket. Követelmény volt számára a hallgatókkal való emberséges bánásmód, a tiszta, érthető. szép magyar nyelv használata.

Emberként az igényesség, a kulturált megjelenés, az. örök jókedv jellemezte. Ahol megjelent, felélénkült a társaság, derít hozott, mosolyra késztette az embereket. Az érettségi találkozók elmaradhatatlan, meghatározó szereplője volt. Hívták. várták a volt tanítványok. Érzéseiről, társasághoz fűződő szeretetéről ő maga ritkán fogalmazott meg egy-egy mondatot. „Szükségünk van egymásra"- mondta 60. születésnapján. Az 1962-ben végzett IV.A osztály 50 éves találkozóján Reményik Sándor soraival köszönt el diákjaitól:

„Viszontlátásra,
Mondom és megyek
Robognak vonatok és életek.
Bennem, legbelül valami remeg,
Mert nem tudom,
Soha nem tudhatom,
Szoríthatom-e még,
Azt a kezet, amit elengedek."

A IV. a gyászolja Veres tanár urat, és az utolsó kézfogásra emlékezik. Nehéz elhinni, hogy fizikai valójában már nincs velünk. Hisszük, hogy továbbra is:

„Kíséri lépteink, életünk, utunkat.
Ott lépdel mellettünk, fogja a kezünket,
Egy igaz, feledhetetlen tanár."

Szívünkben él tovább.

A IV.A osztály